

Miscellen.

Babriana.

Ad Babrii fab. II Ἀνὴρ τεωρήδος ἀμπελῶνα ταφρεύων haec adnotavit Rutherford p. 6: ταφρεύων means ‘trenching’ in classical Greek...but trenching a vineyard would go far to ruin the vines, and we must here give the word its late sense of digging. Erravit vir doctissimus: nulla enim est causa cur verbum illud proprio *fossas ducendi* sensu non accipiamus. Cf. Hesych. Zenob. s. vv. Οἰνόη Οίναιοι (Demo): οἱ..τεωργοῦντες παροχετεύοντες τὴν ἄνω φερομένην χαράδραν ἀρδεύειν τὰ δένδρα καὶ τοὺς ἀμπέλους ἐπεχείρουν atque papyrus Petrie *Hermath.* XVII p. 60 οχετευομένι καὶ ποτιζομένι (ἀμπελῶνα): qua de re sagaciter disseruit C. Wachsmuth huius Musei vol. XLIV 153 sqq. Neque de constructione dubitandum: eadem enim ratione φυτὰ γυροῦν praecipiunt scriptores geponici: cf. Wachsmuth l. s. s.

Fabulae LXXXVI, quae est de *volpecula pasta* atque *ire foras pleno tendente corpore frustra*, versum octavum egregie nuper emendavit Franciscus Buecheler vol. XLI 3 coniectaneorum cap. IV. Nam Gregorii Turon. apologeticus quodam usus, in quo *serpenti vino inflato dominus prius evome*, inquit ‘quod ingluttisti, liber tunc abeas licet’, apud Babrium σκώπτουσ’ ‘ἔμει νῦν’ εἶπεν ‘ἄχρι πεινήσῃς’ scribendum esse coniecit pro insulso illo quod in Athoo legitur σκώπτουσα ‘μεῖνον’ κτλ. Fugit virum acutissimum testimonium satis grave Cirilli qui dicitur *spec. sap.* III 11 p. 85 ed. Graesse, ubi volpi, quae in *pingue cellarium stricto reperto foramine introiit*, mustela: per illum artissimum quo *prae macie libere introisti, impinguata... redire ad liberum non valebis... aut oportebit te quae... sumes... cum nausea evomere, aut... vitam dolore finire*. In ipsa hac fabula antiquitus traditum vides quod coniectando assecutus est Buecheler.

Aenigma nondum solutum est fabulae XCIV versus 35:

τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἑσχάταις ὥραις·

35 ψυχαὶ δ' ἐν ὁφθαλμοῖσι τῶν τελευτῶν.

Rutherford ascripsit Nonni Dionys. III 225 sq. ἀριφραδέων γὰρ ἀνάκτων | αὐτόμαται κῆρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὁπωπαί. Sed quae maxime offensioni solent esse voces τελευτῶν et ψυχαὶ hinc vix explicantur. Coniectura igitur usus Iacobus Mähly in annalibus philol. a. 1863 p. 314 pro ψυχαὶ scribendum esse divinavit τύχαι: ‘in den Augen der Sterbenden liegt Glück’ (für die Anwesenden). Quod oraculum mihi est quovis Sibyllino obscurius; certe auctor si lectioni illi scholion adieceret paullo uberioris,

gratum fecisset legentibus. Sed nihil est cur vel litterulam mutemus. Animi sensus cupidinesque in oculis habitare multi Graeci dixerunt, quorum testimonia indicavere Schneider Callim. I p. 391 ad hymn. VI 103, Interpret. ad app. prov. 10 ('Diog.' Vind. I 69 = Rev. de philol. II 225) αἰδῶς ἐν ὄφθαλμοῖσιν, nuperrime Wilamowitz *Euripides Herakles* II p. 78¹. Sed morientis animam per os vel nasum effugere volgo credebatur apud antiquos, cf. praeter locos satis notos Anacreont. 29, 7 κραδίη δὲ ρινός ἀχρις ἀνέβαινε, κανά ἀπέσβην, Petron. 62 *michi anima in naso esse* (de quo falsus est A. Otto, *d. Sprichw. d. R.* 238) atque vas pictum Palermitanum de quo egerunt Klein *Meistersign.*² S. 113, Koepp *Arch. Zeitung* 1884, Hirsch *de animarum imaginibus* p. 10². Per oculos e corpore excedere animam cum Babrio unus certe poeta qui composuit epigramma syllogae Kaibelii 314 testatur v. 24 cum dicit ἀχρις ὅτου ψυχήν μου μητρὸς χέρες εἴλαν ἀπ' ὅσσων. Sed rara haec testimonia recentiorum populorum adsensu satis confirmantur. Polynesii oculum sinistrum quasi portam esse animae contendunt (Waitz-Gerland IV 159, Lippert *Seelencult* p. 70 sqq.) atque populares nostri mira memorant de morientium pupulis (cf. Grimm *D. M.*⁴ p. 988, Rohde *Psyche* p. 221). Hac superstitione lusit Babrius. Volpes cervo: '*Morientium animi in oculis versantur*' inquit; '*quos vident, eos heredes instituant: quare tecum veni ad leonis regiam*'. Hac ex parte simile τὰ μὴ φαινόμενα πρόσωπα ταχέως εἰς λήθην ἔρχονται, ut est in proverbio Plannudeo 246 p. 43 K., vel ἀπελθόντων τῶν ὅμματων τὰ τῆς μνήμης ἀξια ἐκ τοῦ νοῦ ῥαδίως ἐκπίπτει, e Byzantino illud fonte haustum ab Apostolio 242: *quod tribus verbis expressit vetus poeta anonymous apud Phot. s. v., II p. 243 N.* (= CAFr. III p. 536 K.): τῶν γάρ ὑστάτων χάρις.

In fabulis quas Knoellius e tenebris bibliothecae Vaticanae protraxit nimis multi reperiuntur loci nondum persanati nec satis explicati. Exemplum repeto a brevissima fabella CXLII

"Ονος *παλιούρων ἡσθι' ὀξέην χαίτην·

τὸν δ' εἴδ' ἀλώπηξ ἀρπάσασα δ' εἰρήκει·

*πῶς οὔτως ἀπαλῇ καὶ ἀνειμένη γλώσσῃ

σκληρὸν μαλάσση προσφάγημα καὶ τρώγεις;

Recte Rutherford p. 125 fabulam a diasceuasta decurtatam esse contendit; initium potissimum labem traxisse videtur irreparabilem, sicut in fabula 65. 73 all. Neque tamen me *piget corrigere* (quae Rutherfordi sunt verba) quae certa ratione corrigi possunt. Versus alter metri vitio non laborat coloremque habet Babrianam, cf. 17, 3 τὸν δ' εἴδ' ἀλέκτωρ κτλ., 74, 7 συντράπεζον είστικει. Sed ἀρπάσασα illud quid sibi velit omnino non intellego: nam collato versu 95, 94 λάπτει (volpes) πεσούσαν ἀρπάσασα λα-

¹ Aliud est Thucyd. II 11 ἐν τοῖς ὅμμασι.. ὀργὴ προσπίπτει.

² Haec addenda eis quae composita est E. Rohde *Psyche* 221. Eadem ratione apud Indos dicitur *Das Leben steht schon in der Kehle*, cf. A. Weber, *Sitzungsber. d. Berl. Ak.* 1883, 588.

Θραίως si quis τὴν παλίουρον, τρηχὺ ξύλον (Anthol. Pal. IX 414) volpem asino praeripuisse interpretetur, volpem faciat asinum.
Emendatio loci repetitur ex historia fabellae.

”Ovon ἐν ράμνῳ se ipsum appellat piscator Ps.-Theocriti XXI 36 egestate et infortunio vexatus; proverbio eum uti res confessa (cf. Tribukait, *de prov. apud bucol. Gr. obviis* p. 33). Hinc Lucilius apud Hieronymum *Epist. 7, 5 I* 340 Migne (cf. 895 p. 260 B., inc. 175 p. 157. 285 M.): *secundum illud . . de quo semel in vita Crassum ait risisse Lucilius, ‘similem habent labra lactucam asinocarduos comedente’*. Subesse videtur vetus adagium cum epilogo; ita nostrates: ‘*Maul, wie Salat’ sprach der Esel, als er Disteln frass*¹. Ε proverbio cognato (cf. ὄνος ἐν ρόδοις, ἐν μύροις, ὄνος τὰ Μελιταῖα) eadem ratione progerminavit fabella quae de Philemonis morte fertur apud Ps.-Lucianum *Lengaev. 25* (Val. Maxim. IX 6, 12, cf. Suid. s. v. Φιλήμων) Φιλήμων . . θεασάμενος . . ὄνον . . σύκα κατεσθίοντα ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην καὶ . . εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ρόφειν ἀποπνιγεῖς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. *Crassus ridens, ridens Philemon emendationem mihi suppeditaverunt καγχάσασ ασασ α δ' ειρήκει*. Eodem vocabulo in simili diverbio usus est poeta fab. C 8: λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσασ . . φησί. Asini, responsum, in quo summa vertebatur fabulae, a ‘tetrastichista’ oppressum est.

(Continuabuntur)

1 Pura dabit A. Otto, d. Sprichwo. R. S. 189 sq.

a o. D. T. 11 Q